

S m l o u v a

mezi

Českou republikou

a

Litevskou republikou

o sociálním zabezpečení

Česká republika a Litevská republika (dále "smluvní státy"), vedeny přáním upravit vzájemné vztahy v oblasti sociálního zabezpečení, se dohodly takto:

ČÁST I

Všeobecná ustanovení

Článek 1

(1) Pro účely této smlouvy výraz:

1. "právní předpisy"

znamená zákony, nařízení a jiné obecně závazné právní předpisy týkající se odvětví sociálního zabezpečení uvedených v článku 2;

2. "příslušný úřad"

znamená ministerstvo nebo jiný odpovídající orgán, do jehož kompetence náleží oblast sociálního zabezpečení upravovaná touto smlouvou;

3. "nositel"

znamená instituci, které přísluší provádění právních předpisů v rozsahu uvedeném v článku 2;

4. "příslušný nositel"

znamená instituci, k jejíž tíži jsou poskytovány dávky;

5. "trvalý pobyt"

znamená obvyklé bydliště;

6. "osoba"

znamená jakoukoli fyzickou osobu bez ohledu na státní občanství, včetně uprchlíků ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z 28. července 1951 a osob bez státní příslušnosti ve smyslu Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti z 28. září 1954, která uplatňuje, má nebo by při pobytu na území smluvního státu měla podle této smlouvy nárok na dávky;

7. "výdělečně činná osoba"

znamená osobu zaměstnanou, samostatně výdělečně činnou nebo osobu, která je za takovou považována podle právních předpisů smluvního státu;

8. "rodinný příslušník"

znamená osobu takto určenou podle právních předpisů smluvního státu, k jehož tíži mají být poskytnuty dávky;

9. "doby pojištění"

znamená příspěvkové doby, doby zaměstnání, doby výkonu výdělečné nebo jiné činnosti a další doby postavené jim naroveň, které jsou za takové považovány podle právních předpisů smluvního státu, podle nichž byly získány, a které podle těchto předpisů jsou určující pro vznik, zachování či obnovení nároku na dávky a jejich výši;

10. "dávka a důchod"

znamená všechny peněžité dávky nebo důchody, včetně všech jejich částí a všechna zvýšení, přídatky, vyrovnávací částky a příplatky, jakož i jednorázové platby a úhrady;

11. "rodinné přídatky"

znamená pravidelně se opakující peněžité dávky přiznávané zpravidla podle počtu dětí, jejich stáří nebo příjmu rodiny s dětmi;

12. "pohřebné"

znamená jednorázovou peněžitou dávku poskytovanou při úmrtí;

13. "dávky v nezaměstnanosti"

znamená peněžité dávky poskytované za účelem hmotného zabezpečení, které se v souladu s právními předpisy každého ze smluvních států poskytují nezaměstnaným nebo uchazečům o zaměstnání;

(2) Ostatní výrazy v této smlouvě mají význam, který jim v každém smluvním státě náleží podle jeho právních předpisů.

Článek 2

(1) Tato smlouva se vztahuje na právní předpisy upravující:

1. dávky v nemoci a mateřství,
2. dávky při invaliditě,
3. dávky ve stáří,
4. dávky pozůstalých (důchody vdovské, vdovecké a sirotčí),
5. dávky při pracovních úrazech a nemocech z povolání,
6. pohřebné,
7. dávky v nezaměstnanosti,
8. rodinné přídatky.

(2) Právními předpisy ve smyslu odstavce 1 jsou zejména:

1. v České republice právní předpisy o
 - 1.1 nemocenském pojištění,
 - 1.2 důchodovém pojištění a o zvýšení důchodu pro bezmocnost,
 - 1.3 státní sociální podpoře,
 - 1.4 pracovních vztazích, pokud jde o úpravu odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání,
 - 1.5 zaměstnanosti, pokud jde o úpravu poskytování dávek v nezaměstnanosti;

2. v Litevské republice právní předpisy o

2.1 dávkách v nemoci a mateřství,

2.2 zabezpečení důchody ze státního sociálního pojištění,

2.3 dávkách a vyrovnání při pracovních úrazech a nemocech z povolání,

2.4 podpoře nezaměstnaných, pokud jde o úpravu poskytování dávek v nezaměstnanosti,

2.5 rodinných přídavcích.

(3) Tato smlouva se vztahuje také na právní předpisy měnící nebo nahrazující ty uvedené v předchozím odstavci. Nevztahuje se však na právní předpisy zavádějící nové odvětví sociálního zabezpečení, nebude-li mezi příslušnými úřady dohodnuto jinak. Smlouva se nevztahuje na soustavy platné pro oběti válek a jejich následků.

Článek 3

Tato smlouva se vztahuje na:

- a) osoby, které podléhají nebo podléhaly právním předpisům jednoho nebo obou smluvních států,
- b) na jiné osoby, pokud odvozují svá práva od osob uvedených pod písmenem a).

Článek 4

Nestanoví-li tato smlouva dále jinak, budou občané smluvních států a jejich rodinní příslušníci postaveni při používání právních předpisů každého z nich naroveň jeho vlastním státním občanům.

Článek 5

(1) Nestanoví-li tato smlouva jinak, nesmí být nárok na dávky - vyjma dávek uvedených v článku 2, odstavci 1, pod body 6 až 8 - zamítnut a tyto dávky kráceny, měněny, zastaveny nebo odňaty jen z důvodu, že oprávněná osoba má pobyt nebo vykonává výdělečnou činnost na území druhého smluvního státu.

(2) Nestanoví-li tato smlouva jinak, dávky vyplácené podle této smlouvy prvním smluvním státem na území druhého smluvního státu budou vypláceny též na území třetího státu, za stejných podmínek a ve stejné výši jako občanům prvního státu, kteří mají pobyt v tomto třetím státě.

ČÁST II

Používání právních předpisů

Článek 6

Pokud článek 7 nestanoví něco jiného a ve smyslu článku 8 nebylo dohodnuto jinak, vztahují se na výdělečně činné osoby právní předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána.

Článek 7

(1) Je-li zaměstnanec vyslán zaměstnavatelem se sídlem na území jednoho smluvního státu na území druhého smluvního státu, vztahují se na něj až do konce 24. kalendářního měsíce po tomto vyslání právní předpisy prvního smluvního státu tak, jako by byl ještě zaměstnán na jeho území.

(2) Je-li zaměstnanec letecké, železniční, silniční nebo říční dopravní společnosti zajišťující mezinárodní dopravu na území obou smluvních států vyslán zaměstnavatelem se sídlem na území jednoho smluvního státu z jeho území na území druhého smluvního státu, vztahují se na něj i nadále právní předpisy prvního smluvního státu tak, jako by byl ještě zaměstnán na jeho území.

(3) Za zaměstnance vyslaného na území druhého smluvního státu ve smyslu předchozích odstavců 1 a 2 se nepovažuje zaměstnanec, který má na území druhého smluvního státu trvalý pobyt; to neplatí, má-li zaměstnanec uvedeno v pracovní smlouvě místo výkonu práce na území prvního smluvního státu.

(4) Státní úředníci a osoby za takové považované vyslaní z jednoho smluvního státu na území druhého smluvního státu podléhají právním předpisům prvního smluvního státu.

(5) Posádka námořní lodi, jakož i jiné osoby zaměstnané na námořní lodi nikoliv jen přechodně, podléhají právním předpisům smluvního státu, pod jehož vlajkou loď pluje.

Článek 8

Na společnou žádost zaměstnance a jeho zaměstnavatele nebo osoby samostatně výdělečně činné mohou příslušné úřady obou smluvních států po dohodě stanovit výjimky z článků 6 a 7.

Část III

Zvláštní ustanovení

pro jednotlivá odvětví sociálního zabezpečení a dávky

Kapitola první

Nemoc a mateřství

Článek 9

Je-li pro vznik, trvání či obnovení nároku na dávku podle právních předpisů některého ze smluvních států potřebná určitá doba pojištění, přihlédne nositel v nezbytném rozsahu i k dobám obdobného nepřekrývajícího se pojištění získaného podle právních předpisů druhého smluvního státu.

Kapitola druhá

Důchody invalidní, starobní, pozůstalých, vdovské, vdovecké a sirotčí

Oddíl 1 - společná ustanovení

Článek 10

Závisí-li podle právních předpisů jednoho smluvního státu vznik, zachování nebo obnovení nároku na dávku na existenci nebo získání určitých dob pojištění, musí příslušný nositel tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlídnout i k existenci nebo dobám odpovídajícího pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu tak, jako by se jednalo o pojištění podle jeho právních předpisů.

Článek 11

Jsou-li podle právních předpisů jednoho smluvního státu splněny podmínky nároku na dávku i bez přihlídnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu, stanoví příslušný nositel prvního smluvního státu dávku výlučně na základě dob pojištění získaných podle jeho právních předpisů.

Článek 12

Pokud nárok na dávku podle právních předpisů jednoho smluvního státu může vzniknout pouze s přihlídnutím k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu, berou se tyto doby v úvahu pouze v nezbytném rozsahu, přičemž:

1. Dávka, jejíž výše závisí na délce pojištění, se stanoví výhradně v rozsahu odpovídajícím dobám pojištění získaným výlučně podle právních předpisů prvního smluvního státu.

2. Dávky nebo části dávek, jejichž výše není závislá na délce pojištění, se stanoví v poměru dob získaných výlučně podle právních předpisů prvního smluvního státu ke 30 letům, nejvýše však do plné dávky; to neplatí pro dávky nebo části dávek poskytovaných k zajištění minimálního příjmu.

3. Doby přičítané k dobám pojištění po vzniku invalidity pro stanovení dávek podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a dávek pozůstalých se hodnotí v poměru dob pojištění získaných výlučně podle právních předpisů prvního smluvního státu ke dvěma třetinám dob, které uplynuly mezi 16. rokem věku dotyčné osoby a vznikem invalidity či úmrtím, nejvýše však do plného dopočtu.

Článek 13

(1) Nedosahuje-li doba pojištění získaná podle právních předpisů jednoho smluvního státu dvanácti měsíců a nevznikne-li na jejím základě nárok na dávku, nositel tohoto smluvního státu dávku nepřizná. Tyto doby započte nositel druhého smluvního státu, jako by se jednalo o doby pojištění získané podle jeho právních předpisů.

(2) Nedosahuje-li doba pojištění získaná podle právních předpisů ani jednoho ze smluvních států dvanácti měsíců a nárok proto nevznikne v žádném z nich, započte všechny tyto doby nositel toho smluvního státu, podle jehož právních předpisů by součtem

těchto dob byla potřebná doba pojištění splněna. Pokud by takto byla splněna podmínka nároku na dávku v obou smluvních státech, započte všechny doby jen nositel toho smluvního státu, podle jehož právních předpisů byla získána doba delší.

(3) Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí výše dávek na počtu rodinných příslušníků, přihlédne příslušný nositel tohoto smluvního státu také k rodinným příslušníkům s trvalým pobytem na území druhého smluvního státu.

Článek 14

(1) Ustanovení právních předpisů jednoho smluvního státu o krácení, pozastavení či zrušení dávek v případech jejich souběhu s jinými dávkami či příjmem nebo z důvodu výkonu výdělečné činnosti se uplatňují též ve vztahu k příjemcům dávek získaných podle právních předpisů druhého smluvního státu nebo osobám majícím příjem či vykonávajícím výdělečnou činnost na území druhého smluvního státu.

(2) Pravidlo o krácení, pozastavení či zrušení dávek podle odstavce 1 neplatí pro souběh dávek stejného druhu při invaliditě, ve stáří, pozůstalým a při pracovních úrazech a nemocech z povolání poskytovaných nositeli obou smluvních států.

(3) Pokud by pro souběh dávek různého druhu mělo být současně uplatněno krácení dávek podle právních předpisů obou smluvních států, provede se pouze v rozsahu poloviny krácení prováděného podle právních předpisů každého ze smluvních států.

(4) Ustanovení právních předpisů smluvního státu o omezení nároku na dávky při jejich souběhu podle odstavce 1 se nepoužijí v případech, pokud existuje v těchto předpisech výhodnější úprava pro souběh dávek ze státu, s nímž nebyla sjednána smluvní úprava.

Oddíl 2 - zvláštní ustanovení

Používání právních předpisů České republiky

Článek 15

(1) Podmínkou vzniku nároku na plný invalidní důchod osobám, které pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vzniklý před dosažením osmnácti let věku nebyly účastné pojištění, je trvalý pobyt na území České republiky.

(2) Při stanovení vyměřovacího základu pro výpočet důchodu se doby pojištění získané podle právních předpisů Litevské republiky vylučují.

Používání právních předpisů Litevské republiky

Článek 16

Při stanovení výše důchodu se vypočítává koeficient pojišťovacích příjmů osob jen z dob pojištění, které byly získány podle právních předpisů Litevské republiky.

Kapitola třetí

Pracovní úrazy a nemoci z povolání

Článek 17

Pro poskytování dávek v případě pracovních úrazů a nemocí z povolání platí analogicky ustanovení této smlouvy o důchodech, jakož i následující články této kapitoly.

Článek 18

Dávky v případě pracovního úrazu a nemoci z povolání poskytuje nositel toho smluvního státu, jehož právním předpisům podléhala osoba v době pracovní úrazu nebo v době, kdy naposledy vykonávala činnost mající za následek vznik nemoci z povolání. Nositel druhého smluvního státu poskytuje jen takové dávky, jež by byl povinen poskytovat podle právních předpisů tohoto smluvního státu a této smlouvy v případě úrazů a nemocí z obecných příčin.

Článek 19

Stanoví-li právní předpisy jednoho smluvního státu, že se dávky pro nemoc z povolání poskytují, jen když činnost, která nemoc může způsobit, byla vykonávána po určitou minimální dobu, pak příslušný nositel tohoto smluvního státu přihlíží - pokud je to nezbytné - k dobám vykonávání takové činnosti, během kterých pro ni platily právní předpisy druhého smluvního státu.

Článek 20

Osobě, která pobírala nebo pobírá dávky pro nemoc z povolání k tíži příslušného nositele jednoho smluvního státu a poté, co vykonává činnost, která také podle právních předpisů druhého smluvního státu může způsobit nemoc z povolání, uplatňuje nárok na dávky z důvodu zhoršení nemoci u nositele druhého smluvního státu,

a) dávky poskytuje nadále nositel prvního smluvního státu podle jeho právních předpisů bez přihlídnutí ke zhoršení nemoci, a

b) nositel druhého smluvního státu poskytne dávku ve výši rozdílu mezi dávkou náležející po zhoršení nemoci a dávkou, kterou by byl povinen poskytovat podle právních předpisů druhého smluvního státu před zhoršením nemoci.

Kapitola čtvrtá

Pohřebné

Článek 21

Nárok na pohřebné a na jeho výplatu se stanoví výlučně podle právních předpisů každého smluvního státu.

Článek 22

Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí získání, zachování nebo obnovení nároku na pohřebné na splnění určité doby pojištění, příslušný nositel tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlédne i k době pojištění získané podle právních předpisů druhého smluvního státu.

Článek 23

Vznikne-li nárok na pohřebné podle právních předpisů obou smluvních států, je příslušným k poskytnutí pohřebného nositel toho smluvního státu, na jehož území měl zemřelý trvalý pobyt.

Kapitola pátá Nezaměstnanost

Článek 24

(1) Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí získání, zachování nebo obnovení nároku na dávky v nezaměstnanosti na splnění určité doby pojištění, příslušný nositel tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlédne i k době pojištění získané podle právních předpisů druhého smluvního státu.

(2) Podmínkou vzniku nároku na dávku vůči nositeli smluvního státu, jehož právním předpisům nezaměstnaný naposledy podléhal je, že v posledních 12 měsících před uplatněním nároku na dávku se na něj nejméně po dobu 26 týdnů vztahovaly právní předpisy o dávkách v nezaměstnanosti tohoto smluvního státu.

(3) Podmínka minimální doby 26 týdnů stanovená v předchozím odstavci neplatí pro ty nezaměstnané osoby, jejichž zaměstnání dohodnuté na delší než uvedenou dobu skončilo bez jejich zavinění dříve, nebo mají trvalý pobyt na území smluvního státu, podle jehož právních předpisů uplatňují nárok na dávku.

Článek 25

(1) Získá-li nárok na dávky v nezaměstnanosti podle právních předpisů jednoho smluvního státu osoba s trvalým pobytem na území druhého smluvního státu, pak bude tyto dávky vyplácet příslušný nositel prvního smluvního státu podle jeho právních předpisů za předpokladu, že oprávněná osoba v souladu s předpisy o pobytu cizinců zůstane na území tohoto státu, bude k dispozici jeho nositeli v místě posledního zaměstnání a bude splňovat další podmínky pro pobírání dávek stanovené pro občany s trvalým pobytem v tomto státě.

(2) Jestliže se osoba uvedená v odstavci 1 vrátí nebo přestěhuje na území druhého smluvního státu a bude splňovat další podmínky pro pobírání dávek stanovené podle jeho právních předpisů, bude tyto dávky poskytovat ke své tíži nositel tohoto druhého smluvního státu.

3) Pro stanovení výše dávky podle odstavce 2 bere nositel státu, v němž má oprávněná osoba trvalý pobyt, v úvahu pouze výtěžky z naposledy vykonávané činnosti této osoby na území tohoto státu a - pokud by takových nebylo nebo nedosahovaly úrovně minimální mzdy - dávka se vyměří z minimální mzdy stanovené právními předpisy tohoto státu.

Článek 26

(1) Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí výše dávek na počtu rodinných příslušníků, přihlédne příslušný nositel tohoto smluvního státu také k rodinným příslušníkům s trvalým pobytem na území druhého smluvního státu.

(2) Do té doby, dokud osoba má nárok na dávku podle článku 25 odstavce 1, nevznikne jí nárok na dávku dle právních předpisů smluvní strany, na jejímž území má trvalý pobyt.

(3) Doba vyplácení dávek v nezaměstnanosti nositelem jednoho smluvního státu se sníží o dobu, po kterou osoba pobírala tyto dávky od nositele druhého smluvního státu v průběhu posledních dvanácti měsíců před uplatněním nároku na dávky vůči nositeli prvního smluvního státu.

Kapitola šestá Rodinné přídavky

Článek 27

Nárok na rodinné přídavky a na jejich výplatu se stanoví výlučně podle právních předpisů každého smluvního státu.

Článek 28

Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí získání, zachování nebo obnovení nároku na rodinné přídavky na splnění určité doby pojištění, příslušný nositel tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlédne i k době pojištění získané podle právních předpisů druhého smluvního státu.

Článek 29

Jsou-li splněny podmínky pro poskytnutí rodinných přídávků v obou smluvních státech, poskytnou se rodinné přídavky na základě právních předpisů smluvního státu, na jehož území má oprávněná osoba trvalý pobyt .

ČÁST IV Různá ustanovení

Článek 30

(1) Příslušné úřady smluvních států upraví postupy a přijmou opatření k provádění této smlouvy.

(2) Příslušné úřady zejména:

a) sjednají pro používání této smlouvy prováděcí ujednání;

- b) informují se vzájemně o změnách právních předpisů jejich států;
- c) označí styčná místa k ulehčení styku mezi nositeli obou smluvních států.

Článek 31

(1) Nositelé a úřady smluvních států si poskytují navzájem pomoc při provádění této smlouvy a budou jednat tak, jako by se jednalo o použití jejich vlastních právních předpisů. Tato pomoc je bezplatná.

(2) Nositelé si vzájemně uznávají doklady vydávané příslušnými orgány druhého smluvního státu; o posouzení zdravotního stavu nebo stupně invalidity však rozhoduje výlučně nositel smluvního státu, který je příslušný k poskytování dávek. Přitom může přihlédnout ke zprávám a lékařským posudkům zaslaným nositelem druhého smluvního státu.

(3) Lékařská vyšetření, jejichž provedení je požadováno právními předpisy jednoho smluvního státu a týkají se osoby zdržující se na území druhého smluvního státu, budou na žádost příslušného nositele zajištěna nositelem v místě pobytu takové osoby na území druhého státu, a to bez vzájemné úhrady nákladů.

Článek 32

(1) Osvobození nebo snížení správních poplatků stanovená právními předpisy jednoho smluvního státu pro listiny a jiné doklady, které se podle těchto právních předpisů předkládají, platí také pro odpovídající listiny a jiné doklady, které se předkládají podle právních předpisů druhého smluvního státu při provádění této smlouvy.

(2) Příslušné úřady nebo nositelé obou smluvních států upustí u listin a jiných dokladů předkládaných při provádění této smlouvy od jejich ověřování diplomatickými nebo konzulárními úřady.

Článek 33

(1) Nositelé a úřady jednoho smluvního státu nesmějí odmítnout podání nebo jiné písemnosti z důvodu, že jsou sepsány v úředním jazyce druhého smluvního státu.

(2) Při provádění této smlouvy se mohou nositelé a úřady navzájem a se zúčastněnými osobami nebo jejich zástupci stýkat přímo, nebo jednat prostřednictvím styčných míst.

Článek 34

(1) Žádosti, prohlášení a opravné prostředky, které mají být podány podle právních předpisů jednoho smluvního státu v určité lhůtě správnímu orgánu, soudu nebo nositeli, platí za podané ve lhůtě, jestliže během stejné lhůty byly podány u příslušného orgánu, soudu nebo nositele druhého smluvního státu.

(2) Žádost o dávku podaná podle právních předpisů jednoho smluvního státu se považuje za žádost o odpovídající dávku podle právních předpisů druhého smluvního

státu. To však neplatí, pokud žadatel výslovně požaduje, aby přiznání dávky ve stáří podle právních předpisů jednoho smluvního státu, bylo odloženo.

Článek 35

Platby do druhého smluvního státu vyplývající z provádění této smlouvy se uskutečňují ve volně směnitelných měnách.

Článek 36

Rozdílnosti ve výkladu a spory vzniklé při provádění této smlouvy, které nebudou moci vyřešit příslušné úřady smluvních států, budou předmětem jednání smluvních států.

Část V

Ustanovení přechodná a závěrečná

Článek 37

(1) Tato smlouva nezakládá žádné nároky na dávky za dobu před jejím vstupem v platnost.

(2) Tato smlouva se vztahuje také na pojistné případy, které nastaly před jejím vstupem v platnost, s výjimkou případů zakládajících nárok na jednorázová plnění.

(3) Pro stanovení nároků na dávky podle této smlouvy se přihledne také k dobám pojištění, které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost.

Článek 38

(1) Dřívější rozhodnutí vydaná v oblastech upravovaných touto smlouvou neodporují používání této smlouvy.

(2) Nároky osob, jejichž důchody byly vyměřeny před vstupem v platnost této smlouvy, budou na žádost znovu vyměřeny.

Článek 39

Pro nároky, které byly uplatněny na základě dřívějších pojistných případů podle článku 37 odstavce 2 a článku 38 odstavce 2, počínají lhůty k jejich uplatnění, jakož i promlčecí lhůty podle právních předpisů smluvních států, plynout nejdříve od doby vstupu této smlouvy v platnost.

Článek 40

(1) Tato smlouva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou vyměněny co nejdříve v..... .

(2) Tato smlouva vstoupí v platnost prvního dne měsíce následujícího po dni výměny ratifikačních listin.

(3) Tuto smlouvu lze změnit nebo doplnit na základě dohody smluvních států. Takové změny nebo doplnění vstoupí v platnost dnem, kdy si smluvní státy vymění písemné oznámení o splnění podmínek stanovených právními předpisy pro jejich vstup v platnost.

Článek 41

(1) Tato smlouva se uzavírá na dobu neurčitou. Každý ze smluvních států však může smlouvu písemně vypovědět. Platnost smlouvy skončí v takovém případě uplynutím 6 měsíců ode dne doručení oznámení o výpovědi druhému smluvnímu státu.

(2) Bude-li tato smlouva vypovězena, zůstávají nároky získané podle jejich ustanovení zachovány.

Dáno v Praze dne 27. 5.1999 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a litevském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Českou republiku
Vladimír Špidla v.r.

Za Litevskou republiku
Algimantas Rimkunas v.r.